

Kazatel: Josef Hurta

Čtení: 2 Tim 3, 10 – 17

Text: 2 Tim 1, 5 – 8

Připomínám si tvou upřímnou víru, kterou měla už tvá babička Lóis a tvá matka Euniké, a kterou máš, jak jsem přesvědčen, i ty. Proto ti kladu na srdce, abys rozněcoval oheň Božího daru, kterého se ti dostalo vzkládáním mých rukou. Neboť Bůh nám nedal ducha bážlivosti, nýbrž ducha síly, lásky a rozvahy. Nestyd' se tedy vydávat svědectví o našem Pánu.

Bratři a sestry, konfirmační slavnost je vždycky velkou událostí pro celý sbor. Máme radost, že těchto šest dospívajících dětí dospělo ke konfirmaci. Znamená však konfirmace v jejich životě něco zásadního? Nějaký předěl? Možná ano, možná ne. Slibovat si něco od vnějších slavnostních obřadů může také znamenat velké zklamání. Bylo by chybou, kdybychom svoji víru hodnotili jen podle množství absolvovaných církevních rituálů. Velmi důležité je spíše to, co se odehrává v pozadí, skryto lidským očím, ve všedních dnech obyčejného života. Byla by chyba, kdyby nám měly zůstat v paměti pouze události výjimečné a slavnostní. Nesmíme nikdy zapomenout, že velkým požehnáním pro křesťanský sbor, pro předávání a růst víry, nejsou jen velké a slavnostní sborové akce, ale především osobní vzájemné sdílení a projevy víry v každodenním životě. Obrovským požehnáním pro každého jednotlivce i pro celý sbor jsou takoví lidé, kteří jakoby stojí v pozadí, lidé podobní té obyčejné, všední a jinak zcela neznámé babičce Lóis, o níž se zmiňuje apoštol Pavel ve svém listu Timoteovi.

Tedy ještě jednou – sbor drží pohromadě nejenom chvíle slavnostní, jako je tato, nejenom sváteční či neobvyklé akce, nejenom vůdčí osobnosti, které stojí v čele a jsou vidět. Pro víru mnohých z nás je důležité mít, jak to krásně překládají do češtiny kraličtí, takovou „bábu Loidu“. Prostě nějaká, něčí, někde žijící bába Lojda - to je duchovní pomoc k nezaplacení. Sbor nemůže žít jen z pár podařených akcí, vnukové nepřijdou k víře jen z toho, že chodili do konfirmačního cvičení nebo že se účastnili víkendovky s farářem nebo křesťanského tábora či dětské vánoční slavnosti. Mnohem častěji lze pozorovat ovoce víry tam, kde je v pozadí nějaká věřící babička Lois a ještě mnohem pravděpodobněji tam, kde je také nějaká věřící maminka Euniké. Často přijdou vnukové k víře trvalým, soustavným přijímáním od předchozích generací, všedním, avšak pravidelným vyučováním, nenápadným, ale upřímným životním stylem, kde např. návštěva bohoslužeb je něčím samozřejmě potřebným a ne něčím nezvyklým a cizím. Svědectví lidí nenápadných, jakoby neznámých, avšak upřímných, poctivých a spolehlivých - na tom do značné míry funguje sbor. To je něco, co udržuje kontinuitu společenství.

Přitom je třeba myslet také na to, že ta bába Lojda nemusí být nutně mojí vlastní babičkou! Matka Euniké nemusí být zrovna moje matka, tady nejde jen o pokrevní příbuzné! Ta bába Lojda, která vydává svým životem dobré svědectví, může být kdokoli, odkudkoli. Každý z nás může být tím nenápadným, podírajícím duchovním průvodcem, který takto slouží jednotlivcům a potažmo celému společenství.

Apoštol Pavel říká, abychom na takové lidi ve sboru nezapomínali. Máme si je vděčně připomínat, vážit si jich a děkovat za ně. Pochopitelně, že tu nejde o nějaké oslavování člověka či přehnané zdůrazňování lidských zásluh. Křesťané nemají trpět mesiášským syndromem, a myslet si o sobě, že svou horlivostí spasí svět. Křesťan není borec, který všechno ví a všechno zná a všechny může poučovat. V takovém případě je úžasné požehnáním, když máte v konfirmačním cvičení takovou konfirmandku, která vám řekne, jako se to stalo mně: „Pane faráři, nemachrujte.“ (Za to jsem jí dodnes vděčný:)

Když se podíváme do bible na tu babičku Lóis a maminku Euniké, tak jediné a nejpodstatnější, co je o nich řečeno je to, že měly upřímnou víru. Jak překládají kraličtí - víru bez pokrytectví. Pokrytectví ve víře je velmi nedobrym svědectvím, ale víra upřímná, víra v Krista Ježíše, která umí přiznat, že někdy neví a nerozumí nebo která umí přiznat vlastní selhání, chyby a omyly, taková víra je požehnáním pro společenství a výborným příkladem pro mladé.

Mládež je charakterická svou kritičností k dospělým. Mladí lidé jsou velmi citliví na neupřímnost a pokrytectví ve víře. Vnímají to velmi silně. Proto není většího neštěstí pro sbor, než-li neupřímnost; křesťané-pokrytci. Když se něco jiného říká a něco jiného dělá. Když se modlíme, ale neumíme odpustit. Když mluvíme zbožně o lásce, ale vzápětí někoho zraníme či podrazíme. Když se tváříme zbožně, ale svým jednáním to popíráme. Když oslavujeme Boha, ale zároveň vidíme na všem a na všech jen to nejhorší. Když jedněmi ústy chválíme i pomlouváme. Když lpíme na zvycích, ale svým jednáním popíráme jejich smysl. Takové projevy jsou ranou pod pás mladé vznikající víře.

Ale platí to i naopak - úžasná síla víry se projevuje tam, kde dokážeme jednat otevřeně, upřímně, kde poctivě přiznáme svou nedostatečnost, svá selhání, a právě tím ukazujeme svoji závislost na Božím milosrdenství a na Boží věrnosti.

Je krásné, když pak apoštol může ve svém dopise vyjádřit, že vidí upřímnou víru, víru bez pokrytectví také u Timotea. Je zjevné, že Timoteova zbožnost byla ovlivněna zbožností báby Lojdy a matky Euniké. Která babička, dědeček nebo rodiče by neslyšeli rádi, že jejich modlitby měly smysl a byly vyslyšeny? Je vůbec v životě nějaká větší radost než radost z upřímné víry našich potomků?

Věc má ale i druhou stranu. Také je třeba vědět, že nelze žít jenom z víry těch, co byli před námi. Nelze svoji víru odvozovat jen od víry rodičů či prarodičů. Apoštol se nyní obrací s naléhavou výzvou přímo na Timotea a říká: „Proto ti kladu na srdce, abys rozněcoval oheň Božího daru, kterého se ti dostalo vzkládáním mých rukou.“ Tedy, něco jsi přijal od babičky, něco od maminky, něco ode mě, a teď je na tobě, abys to rozněcoval, rozvíjel, abys na tom stavěl.

Milí konfirmandi, teď i já se obracím na každého z vás. Každý z vás už také mnoho přijal. Něco od babičky, něco od maminky, něco od faráře, od učitelů v nedělní nebo dalších lidí ve sboru, a teď je na tobě, abys to rozněcoval, rozvíjel, a stavěl na tom. K tomu ti má pomoci i konfirmace se vzkládáním rukou. To není jen nějaké symbolické gesto, ale chvíle, kdy věříme, že se vás opravdu dotýká Duch svatý. Kdy vás zmocňuje k víře a ke svědectví víry. Duch svatý působí, že to, co jste přijali, můžete beze strachu či studu veřejně a hlasitě vyznávat. Duch svatý, kterého nám Bůh dává na pomoc naší víře, není duch bázlivosti, ale duch síly, lásky a rozvahy.

Potřebujeme ducha síly? Ti, kdo nemají ducha síly, ti mají potřebu si svoji sílu dokazovat všelijakými siláckými kousky, snaží se věci řešit vlastní silou a násilím. Kdo však má ducha síly, ten je silný tak, že se v pokušení dovede ovládnout, že má sílu nenechat se vyprovokovat, a nemá potřebu si svou sílu nějak dokazovat.

Dále potřebujeme Ducha svatého jako ducha lásky. Bez něho zakoušíme jen náhražky pravé lásky. Někdy o lásce jen mluvíme, jen po ní toužíme, ale pravou lásku neprožíváme. Někdy zcela mylně pokládáme za lásku něco, co má k lásce hodně daleko. Je až s podivem, jak se lidé nechají snadno obelstít všelijakými napodobeninami lásky a počínají si pak velmi nerozvázně.

Proto apoštol jmenuje jako třetí věc ducha rozvahy. Tedy nevrhat se do něčeho bezhlavě a bez rozmyslu, ale rozvažovat, co je pravé a správné.

To jsou dary, které smíme přijmout z Boží ruky. Bůh nám dává ducha síly, lásky a rozvahy. Když dar Božího ducha přijmeme do svého srdce a necháme se jím proměnit a řídit, pak dostaneme sílu vydávat svědectví o Boží lásce s odvahou a rozvahou. A to přesto, že je téměř jisté, že nám takové jednání přinese i mnohé protiventství. Všichni, kdo chtějí žít zbožně v Kristu Ježíši, zakusí pronásledování. Od spolužáků ve škole, od domnělých kamarádů, od nevěřících nebo i domnělých věřících. Ty však, říká apoštol, setrvávej v tom, čemu ses naučil a o čem jsi přesvědčen.

A to je, milí konfirmandi, bratři a sestry, i moje přání pro nás všechny. Abychom si po celý život **1)** připomínali upřímnou víru našich babiček a dědů, matek či otců; abychom **2)** rozněcovali oheň Božího daru, kterého se nám dostalo třeba při konfirmaci skrze vzkládání rukou a **3)** abychom se nebáli vydávat svědectví o našem Pánu. Neboť Bůh nám nedal ducha bázlivosti. Nýbrž ducha síly, lásky a rozvahy.

Modlitba: *Pane náš, děkujeme ti za naše rodiče i prarodiče, kteří nás vedli k poznání tebe. Dej, ať rozněcujeme v sobě oheň tvého Ducha, ducha síly, lásky a rozvahy. Amen.*